

[Ulrich.]

blere, saa meget mere, som det i mange Tilfælde er saaledes, at de Brugere, der derved tilkendes Jagten, aldeles ikke interesserer sig for at faa den, men maaske endogsaa lejer den tilbage igen til de paagældende Ejere. Dernæst vil de paagældende Kommissioner bliver stillet overfor overordentlig vanskelige Opgaver; efter hvilke Regler skal de kunne skønne over, hvor stor den Erstatning skal være, der i hvert enkelt Tilfælde skal ydes? Det vil sikkert blive meget vanskeligt.“

Disse Betæneligheder, som det ærede Medlem havde i 1925, nærer det ærede Medlem ikke mere. — Under samme Forhandling siger det ærede Medlem (Sp. 5074) angaaende Jagtkortene:

„Hvis man ikke kan opnaa Enighed om en ret kraftig Udvidelse af Fredningstiden for Harer, Høns og Fasaner, saa er der ikke andet at gøre, hvis man da i noget Omfang vil bevare disse Vildtarter herhjemme, end at beholde Kortsystemet, for saa vidt angaar Landjagten, da dette vil indskrænke Jægerens Antal. Thi jeg tror, at de, der holder paa Kortsystemet, har Ret i, at det har bidraget til at afholde en Masse, navnlig unge Mennesker, fra at jage, og det er disse, som ikke har nogen særlig Erfaring eller virkelig Øvelse paa dette Omraade, der oftest kommer til at skamskyde Vildtet, hvad jo ingen kan have nogen Interesse i, men hvad der tværtimod er Synd og Skam. Vi maa forsøge, om vi ikke kan opnaa Flertal for en anden Ordning, thi hvis vi gennemfører de Fredningsbestemmelser, der findes i dette Lovforslag, og i det hele taget gennemfører Lovforslaget, saaledes som det her foreligger, føler jeg mig, som sagt, forvisset om, at det vil betyde Udryddelse af disse Vildtarter.“

Ja, det var det ærede Medlems Opfattelse i 1925, og i Dag staar det ærede Medlem og erklærer om et Lovforslag af akkurat samme Art, at han kan tiltræde det!

Det ærede Medlem rettede i 1925 nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. J. P. Jensen, og disse Bemærkninger viser klart den Uoverensstemmelse, der paa det Tidspunkt var mellem de Radikale og Socialdemokraterne. Jeg skal derfor med den højtærede Formands Tilladelse oplæse ogsaa dette lille Stykke. Det ærede Medlem Hr. Mads Larsen siger dør (Sp. 5075):

„Den ærede Ordfører for Socialde-

mokratiet, Hr. J. P. Jensen, siger, at den gældende Jagtlov er reaktionær. Det er meget muligt, at Loven, set med det ærede Medlems Øjne, er reaktionær, men efter hvad jeg her har paavist, maa man i alt Fald kunne sige, at ud fra Vildtets Synspunkt kan den ikke betragtes som reaktionær. For Vildtet er det efter min Opfattelse et Livsspørgsmaal, at man ikke ombytter den bestaaende Jagtlov med det Lovforslag, der her foreligger, medmindre det da bliver ændret paa væsentlige Punkter.“

Nu tiltræder det ærede Medlem Lovforslaget, saaledes som det foreligger, uden at disse væsentlige Ændringer, som det ærede Medlem ønsker, er indført, og derfor maa det stadig være det ærede Medlems Mening, at for Vildtet er det et Livsspørgsmaal, at dette Lovforslag ikke bliver til Lov. Men ikke desto mindre vil det ærede Medlem stemme for det.

Endelig fremsætter det ærede Medlem en Udtalelse til mig, hvori han siger — det staar Sp. 5076 —:

„Det ærede Medlem Hr. Ulrich sagde, at Afskaffelsen af Jagtkortene var et mægtigt Tilbageskridt, og det fremgaar af, hvad jeg her har sagt, at jeg sympatiserer med, at der bør have Kontrol. Navnlig er der Grund til Kontrol for deres Vedkommende, som driver Jagt paa lejet Grund — om det saa skal være gennem et lignende System som det, vi hidtil har haft, kan der jo forhandles om.“

Men Kontrol vilde det ærede Medlem have. Men nu vil det ærede Medlem ingen Kontrol have mere, før nu er han kommet under den højtærede Landbrugsministers Indfyldelse, og det radikale Parti har maattet bøje sig, har maattet bøje Nakken under Aaget, og nu maa de altsaa tiltræde det, de før selv er gaaet imod, og søbe den Kaal, de gentagne Gange selv har spyttet i — og jeg siger velbekomme!

Dernæst skal jeg rette nogle Bemærkninger til den højtærede Minister. Ministeren er altsaa af den Opfattelse, at det ikke er muligt at gennemføre en Beskyttelse mod de Ulemper, som Vildtet kan foraarsage paa mindre Brug, paa anden Maade end ved at give Brugerne Jagtret. Det er denne Opfattelse, jeg mener, Ministeren har saa afgjort Uret i. Naar man indsætter i Loven de Bestemmelser, som man har i den nuværende Jagtlov om, at der skal ydes disse Mennesker Erstatning, dersom Vildtet gør Skade paa deres Marker, og at man, hvis der kommer Sturvildt ind,